

LBRIS

We know
books

Chloe Michelle Howarth, *Sunburn*

Copyright © Chloe Michelle Howarth, 2023

All rights reserved.

© Alice Books, 2026, pentru ediția în limba română

All rights reserved.

Design copertă: Faber Studio

Fotografie copertă: Anna Tarazevich / Unsplash.com

Redactare: Bogdan Coșa, Casian Cămănuț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOWARTH, CHLOE MICHELLE

Arse de soare / Chloe Michelle Howarth; trad. din lb. engleză de Paul Simula. – Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-71-2

I. Simula, Paul (trad.)

821,111

Chloe Michelle Howarth

Arse de soare

Traducere din limba engleză de Paul Simula

2026

Iunie 1989

Iată clipa dintre naștere și măcel. A mai venit încă o vară. Zi după zi, trăiesc așteptând să se întâmple ceva. Ceva glorios, sau măcar ceva tragic. Nu se petrece niciodată nimic.

E greu la țară, unde n-ai nimic de făcut și unde nu te poți duce nicăieri. Vara, viața trece greu, târăganat, asemenea soarelui care apune alene. La vârsta asta complicată, oare nu fiecare zi se simte la fel în Crossmore? Fără structura pe care ți-o dă anul școlar și fără micile plăceri ale orașului, tot ce-ți mai rămâne e să te plimbi. Mama îi spune hălăduială. Vara, mi se pare că nemulțumirile ei față de mine sporesc odată cu strictețea. Pot să o înțeleg. Cu proaspăt descoperita mea admirație pentru băut și amenințarea unei încercări nereușite de a face sex, la care se adaugă și frustrarea incurabilă pe care-o simt, nu mă aștept să-i placă prea tare de mine. De multe ori, mă enervez pe mine însămi la fel de mult pe cât o enervez pe ea. Da, am ajuns la vârsta asta tare ingrată.

Poate că mama era la fel la vârsta mea. Poate că odinioară a simțit același fior pe care îl ai când poștești o țigară cu fetele sau când ajungi acasă târziu. Poate că a uitat cum e să te bucuri doar de niște firimituri de independență. Pentru mine ele înseamnă totul. Senzația că sunt adult e mai presus de oricare alta. Îmi întărește conștiința de sine, ceea ce cred că-i important. În ultima vreme am tot încercat să-mi dau seama cine sunt de fapt. Nu se poate să fiu doar prietena cea mai bună a lui Martin Burke sau una din fete sau fiica lui Nolan. Trebuie să mai fie și altceva la mijloc, dar nu sunt sigură ce anume.

Astăzi am luat-o împreună cu Martin pe drumul lung și plin de hârtoape care duce în sat. Lumea tot vorbește despre mine și Martin. Nu suntem decât prieteni. Deși presupun că în cele din urmă vom ajunge să fim ceva mai mult de atât. Ca să fiu sinceră, nu îmi place să mă gândesc la asta. Îmi place să stau cu el, nimic mai mult. Funcționez mult mai bine când mi-e alături decât în lipsa lui. Când aveam opt ani, familia Burke l-a transferat pe Martin de la Școala Națională St. Anne's la St. Andrew's, care-i la o distanță de douăzeci de minute. Avuseseră ceva probleme cu fratele lui mai mare și un profesor, probleme pe care n-au vrut să le mai aibă și a doua oară. Așa că dus a fost. Mă gândeam că nici nu o să-i simt lipsa. În afară de ziua când l-am alergat prin curte ca să-l pup, nu ne jucaserăm niciodată pe bune la școală. Nu avea de ce să-mi fie dor. Dar după ce a dispărut i-am simțit lipsa în fiecare zi. Mă simțeam foarte departe de tot ce se întâmpla. Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc să nu-l mai văd pe Martin zâmbindu-mi. Dar în tinerețe te adaptezi mai ușor. M-am obișnuit cu vidul ăsta, era în regulă. La urma urmei, eram

8 una dintre fete, chiar dacă n-aveam nicio prietenă.

În zilele lungi de școală, când îi duceam dorul, visam cu ochii deschiși că aveam să mă mărit cu el în ziua Primei noastre Comuniuni. Școlile noastre se întâlneau de fiecare dată în ziua cu pricina, și-atunci veneau și cei de la Gaelscoil, și, cu toate că eram în total trei clase, nu fuseserăm niciodată mai mult de treizeci laolaltă. Știam că aveam să-l văd pe Martin în fața altarului la costum, iar eu să port o rochie albă, deci totul ar fi arătat așa cum trebuie. Planul era ca, după ce el ar fi spus „Amin”, eu să îl sărut; căsătoria dintre noi va fi fost astfel oficiată. Țăsta era visul meu cel mai simplu și mai obișnuit; oricum nu cred că s-ar fi supărat cineva pe mine dacă l-aș fi sărutat. Probabil că lumea s-ar fi amuzat și și-ar fi amintit cu drag.

Nu mă însoțește decât până la fast-food, unde mă așteaptă restul fetelor. O să se întoarcă și el mai târziu cu băieții lui. Până acum grupurile noastre nu mai trecuseră printr-ășa o separare. Însă, cam odată ce Maria Kealy și-a dat seama că băieții sunt de-acum băieți, ne-am împărțit în două. Interesele Mariei influențează mult interesele grupului, așa că toată lumea a ajuns oarecum obsedată de băieți. Dacă eu și cu Martin n-am fi fost ca magnetii unul față de celălalt, probabil că fetele n-ar fi vorbit niciodată cu ei. Încă mai aștept momentul în care băieții o să mă intimideze. De multe ori însă, fetele cu care stau îmi par mai intimidante. Până să devin puntea care să le facă legătura, m-am perceput ca pe o persoană rușinoasă, o frunză tremurătoare. Acum știu însă că nu sunt o frunză, ci o creangă sănătoasă. Eu țin laolaltă mugurii și scoarța. Datorită slăbiciunii din inimile fetelor mi-am putut da seama de curajul pe care îl am. Poate că pur și simplu nu mă îndrăgostesc pe cât de ușor o fac ceilalți. În ziua de azi

fetele se-nmoaie imediat cum apar băieții în peisaj. Sper că e totuși vorba doar de dezvoltarea mea lentă, că într-o lună sau două o să încep și eu să mă înmoi când o să fiu prin preajma lor. Nu suport să fiu izolată de ceea ce simt toți ceilalți.

Ferestrele fast-foodului coboară din tavan până la podea, iar muzica e mereu de pe același CD cu Eurodance. Le pot vedea pe fete înăuntru. Iat-o pe Maria, infinit de drăguță, Maria, cu părul ei foarte creț, nasul ascuțit și trunchiul lung și drept. Le văd și pe Eimear, cu părul ei blond-gălbui strălucitor, și pe Joan, cu părul ei bălai spălăcit. Pe Bernadette, cu dinții care cerșesc un aparat dentar, și pe Patricia, aproape de neobservat, camuflată de pistrii. Și pe Susannah, rază de soare minunată, Susannah, cu geaca împăturită pe locul pe care l-a ocupat pentru mine. Pereții sunt acoperiți cu plăci albe, iar benzile de lumină fosforescentă din tavan aruncă umbre pe chipurile lor tinere. Clopoțelul de deasupra ușii de la intrare clincăie, îmi vestește sosirea, și toată lumea își întoarce privirea în direcția mea. Cum m-ar descrie oare în momentul ăsta? Susannah își dă geaca la o parte pentru mine, geaca din piele maronie de cămilă, și îmi spune, înainte să apuc să îi zic orice legat de asta:

— Vintage.

Puteam să jur. O mare parte din hainele mele pot fi considerate vintage. Le-am primit de la frații mei mai mari, pe unele chiar de la mama, din tinerețile ei. Cumva tipologia mea de fată vintage nu e la fel de cool ca cea a lui Susannah. Ea e cu mult peste noi, cu câte două găuri în urechi, cu propriul ei sistem hi-fi și cu o moștenire zdravănă pe care urmează să o primească.

De la mâncarea asta facem acnee, și totuși o mâncăm tot timpul. Bernadette nu mănâncă, ea nu vrea să aibă gura plină de cartofi prăjiți când o să apară băieții. Stă pe marginea scaunului ei și își tot sugă dinții, de parcă ar avea ceva între ei. Joan, cu fața ei ovală și probabil suferind de cea mai rea reacție la pubertate dintre noi, ne adresează o întrebare simplă, care ne pune pe toate pe jar:

— Mai știți ceva de bal?

Vara asta i-am purtat balului o grijă mai mare decât celei de a respira. Înainte ne mai interesam despre dată, cu bârfuște despre parteneri și rochii pe care ar fi urmat să le purtăm, dar anul acesta vorbim exclusiv despre asta. Chiar nu înțeleg de ce. Poate pentru că mai sunt doar câteva săptămâni până când va avea loc, așa că prezența i se simte în aer. Poate pentru că mersul la bal devine mai puțin o fantezie și mai mult o realitate tangibilă. N-ar invita nimeni o fată din clasa a patra, dar o fată de a cincea are șanse, și multe dintre noi cunoaștem genul ăsta de fete. Poate că nu e decât din cauză că ne place să-i bârfim pe ceilalți.

Acum că sora Mariei, Sorcha, este o fată populară de clasa a cincea, avem acces la un canal de informații despre bal, despre fetele mai mari și despre toate isprăvile lor. Bârfele pur și simplu nu încetează să apară. Chiar și când nu-mi doresc să le aud, ajung la mine, așa că știu prea bine ce fac fetele mai mari – cine rămâne corigentă și la ce materie, cine a înșelat pe cine și cine a luat droguri. Sorcha ne oferă detalii atât de secrete, încât am aflat inclusiv că Laragh Donnolley poartă un sutien roșu la sport și că își lasă bretelele să-i cadă de pe umăr în speranța că le va observa cineva. Sutienele mele sunt toate 11

albe și genul pe care le cumperi la bax. Pe lângă cele pe care le poartă Laragh, ale mele par în același timp juvenile și geriatrice. Dacă fetele mai mari ar ști cum le idolatrizăm, dacă ar afla lucrurile astea intime despre care ni s-a spus, mi-ar fi atât de rușine, încât aș fi nevoită să mă transfer la altă școală. Dar ar trebui să se aștepte la asta odată ce ne văd cu gura căscată și cu pupilele dilatate de admirație când trec pe lângă noi. Admirația asta e ceva firesc, sunt sigură. Așa a fost încă de când eram în clasele mici. Una din măicuțe o trimitea pe una dintre ele în curticica noastră mică să se ocupe de ceva, iar noi ne adunam în jurul ei ca niște insecte în jurul unui strop de miere.

Sunt multe lucruri despre care am putea vorbi, dar alegem să vorbim despre sutiene, băieți și bal. Chiar și când sentimentele ne rod pe dinăuntru și când avem neapărată nevoie să vorbim despre ele, noi tot despre lucrurile astea discutăm. Nimeni nu vrea să știrbească moralul celorlalte. E mai frumos să-ți imaginezi rochiile de bal decât să-ți împărtășești emoțiile. Rochiile astea oribile de satin lucios, în culorile lor de prost-gust, sunt genul de lucruri care, de bine, de rău, nu ne lasă să ne gândim la problemele noastre. Rochiile la care visăm și rochiile pe care le-am alege pentru restul lumii și rochiile din trecutul nostru pe care le-am purtat cu de-a sila. Am adunat informații despre cuplurile deja existente, iar acum ne împărțim una alteia băieții de a șasea care au mai rămas singuri, ca și cum am avea vreo șansă cu ei. Ar trebui să ne fie rușine că avem fanteziile astea la vârsta noastră, dar pentru noi e un joc pe care îl jucăm între noi, deci e oarecum în regulă.

Cea mai rea parte din visarea asta colectivă vine când trebuie să decidem cu cine vrem să fim, pentru că toți băieții buni sunt deja luați. O sugestie greșită, atât îți trebuie ca să rămâi cuplată cu un băiat pe vecie. Eimear a zis în glumă că lui Bernadette i-ar sta bine cu Danny O'Neill, care era cu un an mai mare, asta doar pentru că amândoi aveau păr creț și pistrui. Probabil că a vrut să spună că seamănă între ei, nu că le-ar sta bine împreună. Fată fiind, combinațiile astea teoretice pot să te bântuie pe viață. De când Eimear a spus asta, de fiecare dată când Bernadette menționează numele vreunui băiat se găsește cineva care să se întoarcă și să-i spună:

— Păi, și cum rămâne cu bietul Danny?

La care, în ultima vreme, răspunsul ei a fost tot mai des:

— Da, sigur. Normal că mai rămâne și Danny.

Nu i-a plăcut niciodată de el, dar știm toate – și, la fel ca noi, știe și ea și suspectează – că, atunci când va veni ziua balului nostru, ei doi o să meargă împreună. Sunt destul de multe cupluri presupuse de tipul ăsta, de exemplu așa se vorbește și despre mine și Martin, doar că eu, ca să deviez atenția, o tachinez pe Bernadette aducând vorba despre Danny.

— Pare că Niamh Mc și-a găsit doi parteneri.

Niamh McNamara, zeița de sclipici din St. Joseph's. Aș putea vorbi despre ea toată ziua și nu m-aș simți prost, ar fi o discuție despre divinitate. Mai frumoasă și mai pură decât oricare din fetele de la Crossmore, la care ne raportăm ca la o icoană. Notele ei sunt note despre care Sorcha nu ne poate zice nimic; bretelele sutienului ei ne sunt necunoscute; e atât de subtilă, de demnă. Complet 13

dezvoltată, generoasă, inteligentă, dulcea Niamh, cu verișorii ei englezi care i-au trimis rochia de bal din Londra. Deși e doar în clasa a cincea, toți băieții din a șasea se bat deja pe ea.

— Doi parteneri? Ce bine o duc unii.

— Da, dar normal că Séan a întrebat-o primul, dar acum cică și John a venit după să o întrebe.

— Imaginați-vă cum ar fi să-l alegă pe John în locul lui Séan!

Ochii lui Bernadette mă privesc neîncetat în timp ce mănânc.

— Cum ar fi?

— Păi, de fapt cică așa a și făcut.

Maria e atât de drăguță. Tuturor ne place de ea.

— Ca și cum ar fi cineva care l-ar refuza pe Séan!

Un oftat se așterne asupra mesei odată cu gândul la Séan O'Sullivan – un metru nouăzeci, fotbalist, cel mai mare dintre frații lui.

— Să mă roage pe mine Séan să trec strada cu el, păi mor, d-apăi să mă invite la bal!

— Hai, încetați. E așa de cool, zice Susannah în timp ce mestecă o îmbucătură din burgerul ei cu gura deschisă.

Eu mă uit la carnea de pe limba ei pe care a preschimbat-o într-o pastă. Toate fetele râd. Susannah se știe cumva cu băieții mai mari, cu toții au auzit de ea de la frații ei. Nu dă detalii despre legăturile pe care le are cu băieții, dar știe cum să discute cu băieții. Știe cum să poarte o discuție cu oricine; știe să spună exact ce vor ceilalți să audă.

— Săracul John.

— Da, da' tu n-auzi? Că de fapt ea le-ar fi zis amân-
14 durora că merge cu ei!

— Acum mai trebuie să o întrebe încă unul.

— Sunt șanse.

— Mai că-mi vine să o întreb eu.

Eu am zis-o doar ca pe o glumă, dar asta a făcut-o pe Patricia să îmi arunce o privire și să-și dea ochii peste cap. Pare că nu pot să zic nimic care să-i fie pe plac, tot timpul se uită la mine de parcă nu m-ar putea suferi. Nu m-ar deranja prea tare dacă ar fi așa, asta pentru că e și cea mai neinteresantă, și cea mai puțin drăguță dintre fete. Nici celorlalte nu le place de ea, au recunoscut-o toate, doar că nu lasă să se vadă asta. Cred că am fi bine-mersi și fără ea. Patricia era nesuferită chiar și înainte să se confrunte cu problemele din viața ei, doar că o știam de atâta vreme, încât n-aveam ce să-i mai facem. Uneori faptul că știi pe cineva de mult timp e singurul motiv pentru care mai rămâneți prieteni. Nu vă leagă cine știe ce, dar n-aveți cum să vă rupeți. Tatăl Patriciei e mult mai bătrân decât mama ei. Are un început de demență. Așa că, pendulând între soțul ei și cei doi frați gemeni pe care i-a făcut după ea, mama Patriciei n-are prea mult timp pe care să i-l dedice. Geamănul mic n-a avut destul oxigen la naștere și nu se așteptau să rămână în viață. Acum au foarte mare grijă de el, cât și de fratele lui, la fel cum e cu toți copiii de cinci ani. Toate astea înseamnă că Patricia suferă de însingurare în familia ei. Când o să plece la facultate, o să se simtă vinovată pentru că își va lăsa mama singură cu atâtea pe cap, dar asta nu o va opri. Uneori tatăl ei nu o mai recunoaște. Episoadele acestea devin din ce în ce mai dese. Susannah are un puternic sentiment de simpatie față de ea; uneori petrec ore întregi împreună, doar ele două, discutând cu seriozitate despre viața ei lipsită 15

de părinți. Singurul motiv pentru care o tolerez pe Patricia e acela că ea are acces la o latură de-a lui Susannah la care eu nu pot ajunge. Îmi doresc ca Susannah să se simtă înțeleasă. Și, în ciuda acestor lucruri, faptul că Patricia se află acum în fast-food dându-și ochii peste cap la mine mă face să nu-i mai plâng atât de tare de milă. E posibil să par insensibilă zicând asta, dar mi-am pierdut toată răbdarea pe care o aveam pentru ea. Toată lumea a râs când am spus că aș întreba-o pe Niamh, toate știu că șansa de a petrece oricât de puțin timp cu Niamh e mană cerească.

— Dacă să stau lângă ea nu m-ar face să par urâtă, chiar aș întreba-o.

Joan râde, toată lumea râde cu ea și eu pur și simplu nu o să mă mai uit la Patricia azi. E mica pedeapsă pe care și-o merită și pe care s-ar putea să nici n-o observe. Mă face asta să fiu o persoană îngrozitoare? Nu cred că neajunsurile ei sunt o scuză pentru atitudinea insuportabilă pe care o are față de mine. Uneori mă întreb dacă sunt singura care crede că Patricia e o fată răutăcioasă sau dacă sunt singura care-și aduce aminte că așa a fost tot timpul. N-am făcut decât o glumă; toată lumea a trecut peste, în afară de mine. O să tac o vreme, ca nu cumva să mai zic vreo tâmpenie. E frumos să te afunzi în imaginația fetelor în vreme ce ele discută despre Niamh și rochia ei și despre cum Séan urmează să i-o complimenteze la rândul lui. E plăcut să le văd, să le aud și să simt că sunt și eu una din ele.

Chiar dacă e reconfortant, am mai avut conversația asta de multe ori și, îndepărtându-mă de subiect, văd cum imaginația mea alunecă din mijlocul mesei concentrându-se lipsită de pretenții pe gura lui Susannah. Glasurile

fetelor nu sunt pentru urechile mele cu nimic mai mult decât zumzetul unui stup îndepărtat, în schimb dinții ei, care spintecă mâncarea, se aud tare și clar. Plescăitul limbii pe cerul gurii ei. Decibelii clefăielii pe care scuipatul ei îi face să crească însutit cu fiecare îmbucătură. Chiar trebuie să mănânce ca un câine? Obrajii mi s-au îmbujorat, ceva ce nu am încercat însă să ascund, și cred că într-un moment neașteptat în care m-aș găsi de una singură – o senzație pe care nu o mai avusesem până atunci – aș fi microbii din carne pe care corpul ei îi caută și îi distruge, însemnând că măcar așa mi-ar acorda un dram de atenție. Căldura și umezeala gurii ei.

Ce gând, ce idee! Cât de brusc și de vehement mi-a venit în minte. Și cât de încinși îmi sunt obrajii. E clar că n-aș avea de ce să nu-mi doresc să fiu în gura ei, să mă sfâșie ea; asta până să-mi dau seama că la asta râvnesc, ceea ce mă șochează și mă dezgustă. Aproape că îmi vine să râd de cât de absurdă sunt. Eu nu sunt așa, nici pe de parte, e doar o noțiune greșită care mi s-a strecurat în minte ca să mă bage-n belele. Nu m-am gândit eu la așa ceva. Ce sentiment ciudat. Cu toată discreția, mă căiesc și sper să fiu iertată și să nu mai simt ceva așa de puternic sau inexplicabil niciodată.

— Lucy?

Ridic privirea. Mi se vorbește.

— John sau Séan? m-au întrebat.

Binecuvântată fie conversația asta obosită. Puteam să nu mai fiu atentă o jumătate de an și tot aș fi știut ce să zic. E simplu, așa sunt prietenii mei, așteaptă să zic cuvintele cu care să își poată hrăni inimile înfometate. Le înțeleg pe fetele astea, respect tiparul, e în regulă. Le ofer ceea ce își doresc.

— Séan. La orice oră.

Se înecă într-un iureș de chicoteli pe care-l las să treacă peste mine și, în timp ce văd cum gura lui Susannah se deschide când începe să râdă, le mulțumesc tuturor îngerilor din ceruri că și-a înghițit mâncarea.

— Vai, ai grijă să nu afle Martin că ai zis așa!

Patricia îmi face cu ochiul și îmi doresc să nu o fi lăsat să facă asta. Am nevoie de un moment de singurătate cât să mă liniștesc. Dar uite-l pe Martin care intră pe ușa fast-foodului cu toți ceilalți băieți după el. Se uită la mine, nu la celelalte fete. Privirea lui îmi dă o senzație foarte plăcută. Inima mi-o ia la goană și nu îl pierd din priviri. Mă readuce cu picioarele pe pământ. Fata de la teighea nu suportă să-i vadă pe băieți venind. Bernadette se ridică cu spatele drept. A început.

2

Odată ajunsă acasă, mamaie mi se adresează de față cu toată lumea:

— S-a întors Ileana Cosânzeana.

Asta e o glumiță pe care o face special pentru mine. Cred că o face pentru că recent m-am transformat din copil în femeie; sau poate că e mai mult de atât, dar nu o să mă supăr. Mama mă obligă să mă așez la masă și să mănânc cu toată lumea chiar dacă știe că am mâncat deja, asta pentru că n-am voie la fast-food.

— Spargi banii aiurea și-ți strici și pofta de mâncare, zice mama în timp ce îmi îngrămădește în farfurie legumele fierte, proaspăt scoase din ceain.

Mă chinui cu morcovii și păstârnacul în vreme ce ea îmi zâmbește. Mămica mea perfectă, o albină dulce, dar care știe să și înțepe. Când eram mică, foarte mică și confuză, ca o musculiță de oțet zumzâind prin bucătărie, nu mă puteam despărți de ea. Chiar și la vârsta fragedă pe care o aveam, înțelegeam că există limite în ceea ce privește iubirea și eram sigură că într-una din zile iubirea oamenilor pentru mine se va sfârși. Cu mama cred că a

Început în grupa mică, când sora Loretta m-a plesnit de trei ori peste mâini pentru că jucasem leapșa cu pupături în curte. Mama a fost tot timpul foarte mândră de cât de cuminte eram. Până și-n ziua de azi păstrează o simpatie pentru fetele modeste și cooperante. În ziua când m-a văzut cu urmele de la riglă, s-a gândit pentru prima dată că e posibil să nu fiu atât de ușor de stăpânit. Buni a zis că sigur făcusem ceva rău ca să merit una ca asta, pentru că toate întâmplările au temeiul lor. Dar adevărul e că n-ar fi trebuit să mă plesnescă, pentru că nici măcar nu am vrut să mă joc de-a leapșa cu pupături în ziua aia. Fără să vreau am fost prinsă în joc, după care am primit un pupic. Cum puteam să explic asta? Nici nu puteam să zic cuvântul „pupat” de față cu ei, darămite să le mai explic regulile jocului. Mamaie a fost atât de frustrată, că mi-a promis că-mi dă și peste mâna cealaltă până o să arate la fel, dar nu s-a ținut de cuvânt.

— Lasă, mămică, că-ți trece pân' te-oi mărita, a zis mama ca de obicei, doar că pentru prima dată pe un ton plictisit.

În afară de asta, tot ce au mai făcut a fost să-mi spună să mă bag cu o oră mai devreme în pat, unde m-am întins peste așternuturile proaspăt spălate din care am inhalat mirosul detergentului pe care îl folosea mama, simțindu-i iubirea prin fața de pernă.

N-am fost niciodată genul de familie care să se certe; sentimentele noastre sunt foarte puternice, dar de experimentat le experimentăm în tăcere. Sentimentele cele mai lăuntrice se pot ascunde în cel mai timid oftat, nimic mai mult. Liniștea aceasta e grăitoare. Toată supărarea trebuie să se ducă undeva; uneori o simt cum mișună sub pielea

mea în așteptarea momentului în care să erupă. Într-una din zile, mama o să se sature de mine. Nu îmi fac griji și nici nu sper că va fi așa, e ceva instinctiv. Afecțiunea ei se va împuțina, așa că trebuie să absorb toată iubirea pe care mi-o oferă atâta timp cât mi-o mai poate oferi. Nu mai fusese niciodată așa de deranjată de cât de aproape stăteam de ea în bucătărie. Mamaie mă amenința că mă dă afară pe ușa din spate dacă nu mă potolesc din a mă ține după mama. Zicea:

— Dacă te lăsăm acolo, la noapte o să vină o altă mămică și o să te fure. Și să vezi cum nu mai avem nicio problemă dup-aia.

Mamaie deschidea de multe ori ușa și mi-o arăta cu degetul în timp ce număra lent până la trei, dar niciodată nu m-au dat afară. Mama nu i-ar fi dat voie. Tot ce îmi doream era puțină companie, să fiu și eu una din femeile astea adulte. Niciodată nu mă simțisem ca o pacoste, cel puțin nu până să mi se spună că aș fi una. De fiecare dată când mamaie se supăra pe mine, mama mă sălta în brațe și, cu un văitat ușor, mă sprijinea de mijlocul ei și îmi spunea:

— Bineînțeles, Lucy e micul meu ajutor. Cine mă mai ajută pe mine atât de mult? O, dar ești prea mare acum ca să te mai țin în brațe.

Pe atunci încă mă mai ridica și fără să o rog și cred că asta însemna că încă nu voia să fie lăsată în pace. Câtă vreme am fost mică a rămas neschimbată. Mereu eram binevenită prin preajma ei. Ba aș spune chiar că eram de nedespărțit. Acum, că am început să cresc, nici nu contează dacă sunt lângă ea sau departe de privirile ei, atârna ca o greutate în aer, sunt ceva ce-i bântuie gândurile 21